

Arrest

nr. 292 218 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 288 186 van 27 april 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 11 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische stiefvader.

1.2. Op 12 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 238 285 van 9 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 25 september 2020 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader.

1.5. Op 23 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 261 336 van 29 september 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 20 april 2023 wordt de verzoekende partij geïntercepteerd door de politie, die vaststelt dat zij illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft.

1.8. Onderzoek wijst uit dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in 2016 genomen werden in Duitsland.

1.9. Op 21 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Naderhand blijkt dat de verzoekende partij na 2016 naar haar land van herkomst terugkeerde.

1.10. Op 21 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ REGIO RHODE EN SCHELDE op 20/04/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer (1):*

naam: R. (...)

voornaam: Z. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Skopje nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

X de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Het paspoort bevat geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied. Hij verklaart bovendien sedert 2019 in België te verblijven terwijl zijn Macedonisch paspoort werd afgeleverd te Skopje op 05/04/2022.

Betrokkene verklaarde aan de PZ REGIO RHODE EN SCHELDE sedert 2019 een besloten vennootschap te hebben en verklaart hier ononderbroken te werken. Betrokkene bezit echter geen beroepskaart.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart dat zijn moeder, zijn broer en zijn stiefvader – die Belg is - in België verblijven. Uit de administratieve dossiers van zijn moeder en broer blijkt dat deze een procedure gezinshereniging lopende hebben in functie van betrokkenes stiefvader. De verblijfssituatie van deze familieleden is derhalve precair. Betrokkene bewijst bovendien niet ten laste te zijn van zijn moeder te meer hij verklaarde sedert 2019 te werken voor een eigen firma gevestigd in België. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Macedonië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft 3 aanvragen gezinshereniging opgestart in functie van zijn Belgische stiefvader. Elke aanvraag werd geweigerd.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet meer of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is in het bezit van een Macedonisch paspoort afgeleverd op 05/04/2022 doch heeft zich nooit bij de administratieve dienst van de gemeente alwaar hij wenst te verblijven aangemeld.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen tot verblijf te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uit te voeren.

Betrokkene richtte in 2019 in België een besloten vennootschap op en verklaart sedertdien voor deze firma hier in België te werken. Betrokkene wist op dat moment van oprichting van de firma in 2019 dat zijn verblijfssituatie precair en voorlopig was. Hij kan naar zijn land terugkeren om zich in orde te stellen met de wettelijke voorwaarden verbonden aan een recht op verblijf in het Rijk te bekomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is in het bezit van een Macedonisch paspoort afgeleverd op 05/04/2022 doch heeft zich nooit bij de administratieve dienst van de gemeente alwaar hij wenst te verblijven aangemeld.

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen tot verblijf te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uit te voeren.

Betrokkene richtte in 2019 in België een besloten vennootschap op en verklaart sedertdien voor deze firma hier in België te werken. Betrokkene wist op dat moment van oprichting van de firma in 2019 dat zijn verblijfssituatie precair en voorlopig was. Hij kan naar zijn land terugkeren om zich in orde te stellen met de wettelijke voorwaarden verbonden aan een recht op verblijf in het Rijk te bekomen.

Vasthouding

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad merkt op, zoals ook aangevoerd door de verwerende partij in de verweernota, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Uit de conclusie van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij ook het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden acht.

Na een uiteenzetting over de algemene regels, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“2.1.2. De bestreden beslissing is onwettig - toepassing op de feitsituatie in casu

Eenzijds wordt het bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, 8° van de vreemdelingenwet en anderzijds wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat op grond van artikel 74/14, §3, 1°, 3° van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient er te worden geconstateerd dat inzake het gezinsleven er degelijk afdoende elementen voorgelegd werden van verzoeker met zijn Belgische stiefvader Dhr. J.M. (...) (NN: (...)) en moeder Mevr. D.R. (...), van Macedonische nationaliteit, geboren op 21.09.1978 te Skopje (Macedonië) en zijn broertje E.R. (...) (Gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het kenmerk: Ov.: (...) JNNº: (...) & (...)), die thans volkomen legaal in het Rijk verblijven en met wie verzoeker daadwerkelijk samenwoont. Verzoeker stelde parallel reeds een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, zijnde met zijn Belgische stiefvader. Deze aanvraag werd echter geweigerd. Verzoeker had zich al reeds aangemeld op de gemeente om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te stellen. Hiervoor werd ook al reeds een positieve politiecontrole uitgevoerd en was verzoeker in afwachting van een uitnodiging van de gemeente om een Bijlage 19ter in ontvangst te nemen.

Verwerende partij volstaat enkel met de motivering dat de verblijfssituatie van verzoeker zijn familieleden precair is en verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn moeder daar hij verklaart heeft een eigen onderneming te runnen in het Rijk.

Het staat uiteraard vast dat verzoeker tijdens zijn legaal verblijf op 16/12/2019 een eigen bedrijf namelijk R.L. (...) SRL dewelke tot op heden operationeel is.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker tevens een aanvraag tot een beroepskaart heeft ingesteld. Zie schrijven van Dienst Economische Migratie – Beroepskaarten in bijlagen.

“Beste, Ik noteer dat de beroepskaart recht op verblijf dient te geven. We zullen het dossier zo spoedig mogelijk analyseren en u op de hoogte houden. Intussen kan u het document in bijlage bekijken om te weten wat we zullen opvragen indien het nog ontbreekt. Fijne feestdagen en tot volgend jaar. Met vriendelijke groeten, S.L. (...) Afdeling Tewerkstelling en Competenties – Dienst Economische Migratie – Beroepskaarten Ellipsgebouw - Koning Albert II-laan 35 bus 20, 1030 Brussel T 02 553 08 80 - E beroepskaart@vlaanderen.be “

Er is aldus duidelijk een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer temeer daar verzoeker een zelfstandige activiteit uitoefent en samen met zijn Belgische stiefvader instaat voor de financiële zorg en bijstand van zijn gezin. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker, die sedert zijn aankomst in het Rijk tot voor kort over een legaal verblijf beschikte en dat de verblijfstoestand van zijn gezinsleden niet precair is. Dat de bestreden beslissing duidelijk een schending uitmaakt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat verzoeker van mening is dat er een begin van bewijs wordt geleverd betreffende het gezinsleven van artikel 8 EVRM waarop hij zich beroept.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld: “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”¹

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker zijn integraal gezin in België leeft en dat zijn gezinsleven in België werd opgericht en dat Dhr. J.M. (...)L (NN:(...)) en moeder Mevr.D.R. (...), van Macedonische nationaliteit, geboren op 21.09.1978 te Skopje (Macedonië) en zijn broertje E.R. (...) (Gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het kenmerk: Ov.: (...) NN°: (...) & (...)) allen alhier gevestigd zijn.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet².

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is. Dhr. J.M. (...) (NN:(...)) is Belg en de moeder Mevr. D.R. (...) en zijn broertje E.R. (...) verblijven beiden legaal in het Rijk.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst Macedonië, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing. Zijn integraal gezin is gevestigd in België.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen³ :

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijvende uit zijn AD al gedurende een lange periode (ook deels legaal) in België. V

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker zijn gezinsleden in België wonen samen met verzoeker en dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁴

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de ouders en broer van verzoeker te verwachten om naar Macedonië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en verzoeker sedert 16/12/2019 een zelfstandige activiteit uitoefent in het Rijk.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn gezin. Hij verdient de kost en betaalt maandelijks de kosten van huishouden samen met zijn Belgische stiefvader.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn gezin aan, in tegenstelling tot de loze beweringen van de DVZ.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is. De beslissing is dan ook onwettig.

Ook werd reeds al in het verleden geoordeeld dat DVZ moet nagaan of betrokkene niet bereid is vrijwillig het bevel uit te voeren. Zoniet, kan er een probleem van motivering ontstaan (K.I. Luik, 18 januari 2000, J.L.M.B. 2000, 947, noot Mohammed Ellouze, "Le contrôle de la légalité de la détention en vue d'un éloignement du territoire"; K.I. Luik, 28 maart 2000, onuitg).

- Verwerende partij stelt bovendien in de bestreden beslissing dat er in hoofde van verzoeker er een risico op onderduiken bestaat. Uit welke precieze elementen blijkt dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd, temeer daar verzoeker een effectieve woonst heeft samen met zijn gezin en aandeelhouder is een vennootschap dewelke dagelijkse operationeel is. Verzoeker kan onmogelijk onderduiken en tegelijkertijd zijn economische activiteiten voortzetten in het Rijk?

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn gezin en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

4.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn moet worden opgemerkt dat dit artikel reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde, zoals ook opgemerkt door de verzoekende partij. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 8° van de Vreemdelingenwet en omdat (i) zij, als vreemdeling die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd – waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet kan aantonen sedert wanneer zij in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft, dat het paspoort geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied bevat en zij bovendien verklaart sedert 2019 in België te verblijven terwijl haar Macedonisch paspoort werd afgeleverd te Skopje op 5 april 2022 – en (ii) zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging waarbij wordt uiteengezet dat zij verklaarde sedert 2019 een besloten vennootschap te hebben en hier ononderbroken te werken, dat zij echter geen beroepskaart bezit. Vervolgens wordt een motivering voorzien waaruit blijkt dat rekening gehouden werd met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er wordt de verzoekende partij vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gelet op het risico op onderduiken. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een risico vormt op onderduiken omdat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, waarbij wordt verduidelijkt *“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is in het bezit van een Macedonisch paspoort afgeleverd op 05/04/2022 doch heeft zich nooit bij de administratieve dienst van de gemeente alwaar hij wenst te verblijven aangemeld. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen tot verblijf te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uit te voeren. Betrokkene richtte in 2019 in België een besloten vennootschap op en verklaart sedertdien voor deze firma hier in België te werken. Betrokkene wist op dat moment van oprichting van de firma in 2019 dat zijn verblijfssituatie precair en voorlopig was. Hij kan naar zijn land terugkeren om zich in orde te stellen met de wettelijke voorwaarden verbonden aan een recht op verblijf in het Rijk te bekomen.”*.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat de verzoekende partij tevens geschonden acht.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98).

4.6. De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven en meent dat er wel degelijk afdoende elementen werden voorgelegd inzake het gezinsleven tussen haar en haar stiefvader, moeder en broertje, die thans volkomen legaal in het Rijk verblijven en met wie zij daadwerkelijk samenwoont. Zij wijst erop dat zij parallel reeds een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, zijnde haar Belgische stiefvader, doch dat deze aanvraag werd geweigerd, dat zij zich reeds heeft aangemeld bij de gemeente om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te stellen, dat hiervoor ook reeds een positieve woonstcontrole is uitgevoerd en zij in afwachting was van een uitnodiging van de gemeente om een bijlage 19ter in ontvangst te nemen. De verzoekende partij erkent dat zij tijdens haar legaal verblijf op 16 december 2019 een eigen bedrijf heeft dewelke tot op heden operationeel is, dat blijkt dat zij een aanvraag tot beroepskaart heeft ingesteld. Zij meent dat er duidelijk een afhankelijkheidsband is tussen haar en haar broer daar zij een zelfstandige activiteit uitoefent en samen met haar Belgische stiefvader instaat voor de financiële zorg en bijstand van haar gezin, dat bovendien dient vastgesteld te worden dat zij, sedert haar aankomst in het Rijk tot voor kort, over een legaal verblijf beschikte en dat de verblijfstoestand van haar gezinsleden niet precair is. Zij meent dat er een begin van bewijs wordt geleverd van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wijst zij erop dat aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het administratief dossier blijkt dat haar integraal gezin in België leeft en dat haar gezinsleven in België werd opgericht en dat haar stiefvader, moeder en broertje allen alhier gevestigd zijn, dat de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat *in casu* het geval is, dat haar stiefvader Belg is en haar moeder en broertje legaal in het Rijk verblijven.

4.7. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Hij verklaart dat zijn moeder, zijn broer en zijn stiefvader – die Belg is - in België verblijven. Uit de administratieve dossiers van zijn moeder en broer blijkt dat deze een procedure gezinshereniging lopende hebben in functie van betrokkenes stiefvader. De verblijfssituatie van deze familieleden is derhalve precair. Betrokkene bewijst bovendien niet ten laste te zijn van zijn moeder te meer hij

verklaarde sedert 2019 te werken voor een eigen firma gevestigd in België. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Macedonië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft 3 aanvragen gezinshereniging opgestart in functie van zijn Belgische stiefvader. Elke aanvraag werd geweigerd.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. ”

De voormelde motieven van de bestreden beslissing zijn conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De verwerende partij wijst er aldus in de bestreden beslissing op dat de Belgische stiefvader alsook de moeder en broer van de verzoekende partij in België verblijven, dat de verzoekende partij niet bewijst ten laste te zijn van haar moeder te meer zij verklaarde sedert 2019 te werken voor een eigen firma in België en dat de verzoekende partij drie aanvragen gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar stiefvader, doch dat deze telkens geweigerd werden. In het administratief dossier bevinden zich de beslissingen tot weigering van voormelde aanvragen. Uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2021 blijkt dat er niet kan gesteld worden *“dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn stiefvader vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.”* Het beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 261 336 van 29 september 2021.

Waar de verzoekende partij wijst op haar gezinsleven en meent dat er wel degelijk afdoende elementen werden voorgelegd inzake het gezinsleven tussen haar en haar stiefvader, moeder en broertje, die thans volkomen legaal in het Rijk verblijven en met wie zij daadwerkelijk samenwoont, kan de Raad thans enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de genoemde familieleden van de verzoekende partij thans legaal in het Rijk verblijven en dat zij met hen samenwoont. Echter gaat zij er met een dergelijk betoog – alsook met haar betoog dat aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het administratief dossier blijkt dat haar integraal gezin in België leeft en dat haar gezinsleven in België werd opgericht en dat haar stiefvader, moeder en broertje allen alhier gevestigd zijn en dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, dat haar stiefvader Belg is en haar moeder en broertje legaal in het Rijk verblijven, dat haar gezinstoestand en andere factoren getuigen van een effectief gezinsleven, dat aan de hand van diverse objectieve stukken blijkt dat haar gezinsleden in België wonen samen met haar en dat de bloed- en aanverwantschapsband onomstootbaar vaststaat en deze familiale band voldoende hecht is zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken – aan voorbij dat van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten enkel kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, wat *in casu* aldus niet het geval is. Minstens toont de verzoekende partij met haar betoog en de door haar voorgelegde stukken geen afhankelijkheidsband met haar familieleden aan. De Raad wijst erop dat uit een loutere samenwoning geenszins blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheid. Door louter te beweren in het verzoekschrift dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Waar zij stelt dat zij zich reeds heeft aangemeld bij de gemeente om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te stellen, dat hiervoor ook reeds een positieve woonstcontrole is uitgevoerd en zij in afwachting was van een uitnodiging van de gemeente om een bijlage 19ter in ontvangst te nemen, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingesteld, noch dat hiervoor reeds een positieve woonstcontrole plaatsvond. Evenmin voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken waaruit dit zou kunnen blijken. Uit de enkele mededeling door de advocaat van de verzoekende

partij aan de verwerende partij per e-mail van 20 april 2023 dat de verzoekende partij een procedure gezinshereniging heeft ingesteld met haar Belgische vader, blijkt dit niet. Ook uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 16, *“Kopie huwelijksakte ouders en info gemeente over nieuwe aanvraag gezinshereniging”*, blijkt niet dat de verzoekende partij een degelijke aanvraag heeft ingesteld. Uit een loutere algemene weergave, afgedrukt op 23 april 2023, van de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief) ouder, blijkt dit geenszins. Ook uit het andere onvolledige, ongedateerde document dat melding maakt van de verzoekende partij en haar gezin en lijkt betrekking te hebben op de voorwaarden en de procedure tot gezinshereniging, blijkt niet dat de verzoekende partij effectief reeds een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij door het enkel wijzen op het aanmelden bij de gemeente om een aanvraag gezinshereniging in te dienen geenszins aantoonde dat er ook effectief sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de Belgische stiefvader.

Waar de verzoekende partij meent dat uit het feit dat zij tijdens haar legaal verblijf op 16 december 2019 een eigen bedrijf heeft dewelke tot op heden operationeel is en dat zij een aanvraag tot beroepskaart heeft ingesteld, blijkt dat er duidelijk een afhankelijkheidsband is tussen haar en haar broer daar zij een zelfstandige activiteit uitoefent en samen met haar Belgische stiefvader instaat voor de financiële zorg en bijstand van haar gezin, kan zij niet gevolgd worden. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij inkomsten genereert en een aanvraag tot een beroepskaart heeft ingesteld, kan geenszins afgeleid worden dat haar broer afhankelijk is van haar en/of dat zij samen met haar stiefvader, instaat voor de financiële zorg en bijstand van haar gezin. Er blijken geen dergelijke elementen uit het administratief dossier en ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat haar broer en/of ruimer het ganse gezin afhankelijk is van haar inkomsten. Hierbij kan ook opgemerkt worden dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag van 25 september 2020 om gezinshereniging met de Belgische stiefvader, bewijzen van inkomsten van laatstgenoemde heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij een tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangt van 940,41 EUR per maand alsook regelmatig andere inkomsten genereert als zelfstandige. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar verantwoordelijkheid ten volste heeft opgenomen en zorg draagt voor haar gezin, dat zij maandelijks de kosten van het huishouden samen met haar Belgische stiefvader betaalt, beperkt zij zich tot loutere beweringen die geenszins gesteund worden door stukken in het administratief dossier, noch aangetoond worden door de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift. Zij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij onstuitbaar het bewijs van affectieve en financiële banden met haar gezin aantoonde.

Het feit dat zij, sedert haar aankomst in het Rijk tot voor kort, over een legaal verblijf beschikte en dat de verblijfstoestand van haar gezinsleden niet precair is, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Bovendien weerlegt de verzoekende partij door enkel te stellen dat de verblijfstoestand van haar gezinsleden niet precair is geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing *“Uit de administratieve dossiers van zijn moeder en broer blijkt dat deze een procedure gezinshereniging lopende hebben in functie van betrokkenes stiefvader. De verblijfssituatie van deze familieleden is derhalve precair.”*. Het feit dat haar moeder en broer heden legaal in het Rijk verblijven met een bijzonder verblijfsdocument, bijlage 35, leidt niet tot de vaststelling dat het verblijf niet (langer) precair is. Uit deze bijlage blijkt immers *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot het verblijf, maar mag op het grondgebied van het Rijk blijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben, noch dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om een beschermingswaardig gezinsleven met haar Belgische stiefvader, haar moeder en/of haar broer aannemelijk te maken. Zij kan niet gevolgd worden dat er een begin van bewijs wordt geleverd van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.8. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar familieleden op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat zij reeds geruime tijd in België is, dat zij geen enkel gezins- en/of familielid nog heeft in haar land van

herkomst Macedonië, dat haar gezin integraal is gevestigd in België alsook het betoog onder de titel *“In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven”* is dan ook niet dienstig.

4.9. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar familieleden in de onmogelijkheid zouden verkeren haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, noch dat het voor haar onmogelijk zou zijn om in de toekomst haar gezinsleden op te zoeken in België. De loutere wens om in België haar gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

4.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht of motiveringsplicht om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

4.11. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat reeds geoordeeld werd dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet nagaan of de verzoekende partij niet bereid is vrijwillig het bevel uit te voeren, dat er in het andere geval een probleem van motivering kan ontstaan, dat de verwerende partij bovendien in de bestreden beslissing stelt dat er in haar hoofde een risico op onderduiken zou bestaan, dat niet wordt onderzocht en gemotiveerd uit welke precieze elementen in haar hoofde dit risico blijkt, temeer daar zij een effectieve samenwoning heeft met haar gezin en aandeelhouder is van een vennootschap welke dagelijks operationeel is, dat zij onmogelijk kan onderduiken en tegelijk haar economische activiteiten voortzetten in het Rijk.

De verzoekende partij gaat aldus niet akkoord met de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet is het mogelijk om, wanneer kan geoordeeld worden dat er een risico op onderduiken bestaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Het onderzoek naar een risico op onderduiken houdt, zoals zal blijken uit wat volgt, een onderzoek in naar feiten of handelwijzen die aan de verzoekende partij kunnen worden toegeschreven of die haar kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de verzoekende partij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terughoudings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van haar wordt genomen of voorzien, met andere woorden of uit de feiten en haar handelwijzen zou kunnen blijken dat zij niet bereid is om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel.

Er wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat alsook worden de redenen hiertoe uiteengezet. Aldus heeft de verwerende partij geoordeeld dat op grond van de feiten en de handelwijzen van de verzoekende partij redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat zij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van haar wordt genomen.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat,

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd: *"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder: [...] 11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;"*. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt: *"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat; d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d); 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd; 6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend; 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming; 10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is; 11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."* Thans bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de betrokkene zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals voorzien in artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit gehanteerd objectief criterium is woordelijk opgenomen in de bestreden beslissing, waarna een concrete duiding wordt gegeven waarom *in casu* dit criterium volgens de verwerende partij speelt en wijst op een risico op onderduiken. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het objectieve criterium dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, dat zij in het bezit is van een Macedonisch paspoort afgeleverd op 5 april 2022 doch zich nooit bij de administratieve dienst van de gemeente alwaar zij wenst te verblijven heeft aangemeld, dat zij geen stappen heeft ondernomen om de vereiste machtigingen tot verblijf te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uit voeren, dat zij in 2019 in België een besloten vennootschap oprichtte en verklaart sedertdien voor deze firma hier in België te werken, dat zij wist op het moment van de oprichting van de firma in 2019 dat haar verblijfssituatie precair en voorlopig was. Uit deze motieven blijkt wel degelijk uit welke precieze elementen in haar hoofde de verwerende partij het risico op onderduiken afleidt. Door enkel te wijzen op een effectieve samenwoning met haar gezin, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de voorziene wettelijke en objectieve criteria voor het risico op onderduiken. De Raad ziet voorts ook niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt niet, op welke wijze een effectieve samenwoning met het gezin, niettegenstaande de verzoekende partij niet heeft meegewerkt met de overheden en zich niet meldde bij de administratieve diensten, afbreuk zou doen aan het vastgestelde risico op onderduiken. Ook door te betogen dat zij aandeelhouder is van een vennootschap welke dagelijks operationeel is en dat zij onmogelijk kan onderduiken en tegelijk haar economische activiteiten voortzetten in het Rijk, toont zij geenszins aan dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de voorziene wettelijke en objectieve criteria voor het risico op onderduiken. Bovendien beperkt zij zich tot de loutere bewering dat zij onmogelijk kan onderduiken en tegelijk haar economische activiteiten voortzetten in het Rijk. De Raad herhaalt in dit opzicht dat het gaat om een actueel risico dat de verzoekende partij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van haar wordt genomen.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, met toepassing van het objectieve criterium zoals vervat in artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, in haar situatie een risico op onderduiken is vastgesteld.

Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij heden geen belang meer heeft bij dit betoog. Immers werd de verzoekende partij vrijgesteld op 16 mei 2023 en werd de maximumtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek intussen bereikt en overschreden. De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij voornoemde grieven.

4.12. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER